

i Besiddelse af et Haandvaaben og angive de nærmere Regler for, under hvilke Omstændigheder Borgerne mister denne Ret.

Uden at komme ind paa Enkeltheder vedrørende saadanne Regler ønsker Mindretallet dog at paapege, at alle i national Henseende uværdige Personer maa have forspildt Retten til at være i Besiddelse af Vaaben, og det samme maa gælde for alle, der udviser uansvarlig eller forbryderisk Omgang med Vaaben.

Mindretallet beklager, at Justitsministerens Beføjelser til efter Forhandling med Forsvarsministeren at træffe Foranstaltninger vedrørende Hjemmeværnsforeningernes Forhold er opretholdt i Lovforslaget. Mindretallet er af den Opfattelse, at alle Spørgsmaal vedrørende Foreningernes Vaaben, Deponering, Kontrol m. v. i Henhold til gældende Overenskomst mellem Krigsministeriet og Hjemmeværnsforeninger og under Henvisning til disse Foreningers særlige Karakter udelukkende bør henhøre under Forsvarsministeren.

Saa vel under Lovforslagets første Behandling som under Udvalgsarbejdet har Mindretallet paapeget det ønskelige i, at Justitsministeriets Administration af Bestemmelserne i Lovforslagets § 5, der ogsaa fandtes i tidligere Lovgivning, blev nærmere undersøgt, særlig med Henblik paa Soya-kagefabrikkens Fremstilling af Klor og dets Oplagring paa Islands Brygge. Mindretallet maa beklage, at Udvalgsarbejdet har forment sig paa en saadan Maade, at denne Sag ikke har kunnet undersøges til Bunds.

Under Henvisning til, at Lovforslaget paa afgørende Omraader afviger fra Mindretallets Opfattelse, kan Mindretallet ikke medvirke til dets Gennemførelse.

Et *Mindretal* (Johs. Christiansen) kan tiltræde de af Justitsministeren stillede Ændringsforslag, men ikke Lovforslaget i dets Helhed. Saaledes som § 9 er udformet, maa den i Paragraffen nævnte Overenskomst mellem Forsvarsministeren og Hjemmeværnsforeningerne betragtes som en Generaldispensation, hvorefter Medlemmer i bestaaende eller tilkommende

Hjemmeværnsforeninger paa Forhaand er undtaget fra Vaabenlovens Bestemmelser. Dette maa Mindretallet betegne som et Brud med hele den Lovgivning, der paa dette Omraade har bestaaet i en Aarrække her i Landet.

Efter nævnte Overenskomst kan enhver dansk Statsborger, der er fyldt 17 Aar, og paa hvis Vandel der i øvrigt intet er at udsætte, begære sig optaget i en Hjemmeværnsforening; har vedkommende derefter gennemgaaet det i Overenskomsten foreskrevne 3 Maaneders Kursus, vil han (hun?) efter sit fyldte 18de Aar være berettiget til at besidde Kampvaaben uanset de Bestemmelser, der findes i Lovforslagets § 2, og som samtlige af Landets Borgere, der ikke er eller vil være Medlemmer af en Hjemmeværnsforening, maa overholde.

Da Mindretallet maa finde en saadan Ordning uforsvarlig, og da det ikke i Udvalget har været muligt at vinde Tilslutning til en Affattelse af § 9, hvorefter enhver Dispensation fra Lovens Bestemmelser som Helhed overlades Justitsministeriet, har Mindretallet — uanset den Tilslutning, det har opnaaet til sine Ønsker med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 1 — ikke kunnet tiltræde Flertallets Indstilling.

Ændringsforslag.

Af *Justitsministeren*, tiltraadt af et *Flertal* (Udvalget med Undtagelse af Fuglsang og Svend Nielsen):

Til § 3.

1) I Stk. 3, 2det Punktum, erstattes Ordene „mod fuld Erstatning“ af: „— for saa vidt den paagældende har bekostet Vaabenets Erhvervelse, dog kun mod fuld Erstatning —“.

2) Stk. 4 affattes saaledes:

„Den i Stk. 3 omhandlede Erstatning fastsættes i Mangel af mindelig Overenskomst af en for hele Landet nedsat Vurderingskommission, bestaaende af 4 Medlemmer, nemlig et af Præsidenten for Københavns Byret udpeget Medlem af nævnte Ret som Formand og tre vaabenkyndige